

Naam: Eline Boelhouwer

School: Universiteit van Amsterdam, minor Creative Writing

Een band opbouwen

James nam ons mee, zijn ogen gesloten toen hij begon. Bas gaf houvast, iets waar we op konden leunen. Priya gaf je een zet wanneer je dreigde weg te vallen. Ik ben gelukkig, dacht ik.

Die ochtend had ik me nog gevoeld alsof ik doodging. Het bed omhelsde me en ik kon niet uit zijn greep ontsnappen. Ik heb gehuild toen ik probeerde overeind te zitten, alsof ik een pleister aftrok van een wond die nog bloedde. Ik huilde onder de douche, ik huilde net uit de douche en ik huilde over mijn ontbijt dat ik maar moeilijk door mijn keel kreeg. Ik besloot naar buiten te gaan, ook al hadden de bomen geen blaadjes meer en kleurde de lucht grijs.

Dit soort dagen geven me het gevoel van herhaling. Alsof elke dag dezelfde slome start heeft en vervolgens ook weer nietszeggend eindigt. De stad leek op een schilderij van een schilder die geen kleurtinten meer had.

Nogmaals haalde ik het verfrommelde briefje uit mijn zak.

“Platenzaak, bibliotheek, vereniging,” fluisterde ik tegen mezelf.

De brok van vanochtend zat nog steeds in mijn maag. Ik haalde diep adem, stopte mijn gebalde vuisten in mijn zakken en liep verder.

Een belletje klonk toen ik naar binnen in stapte, gevolgd door een rocknummer dat rustig op de achtergrond speelde. Ik liep vlug langs de toonbank, waarachter een stevige man met een grote grijze snor zat die vrolijk naar me knikte. Ik gaf een ongemakkelijk lachje terug.

De muren waren bedekt met verscheidene posters, van The Beatles, en Queen tot Lady Gaga. Ik liep langs de lange rijen met platen. Mijn vingers gleden langs de hoesjes, soms haalde ik er een plaat uit en schoof deze dan al snel weer terug. Ik bewoog mijn hoofd rustig mee op het ritme van de muziek.

Het belletje klonk opnieuw. Bij de toonbank stond een jongen, zijn haar bijna even felblauw als de muur. Hij praatte luid met de man achter de toonbank, terwijl hij grote handgebaren maakte.

Soms keek ik kort even op, hopenoeds iets van hun gesprek op te kunnen vangen, maar hun stemmen versmolten met de muziek.

“Jimi Hendrix!” zei ik zacht. Ik haalde de plaat er vlug tussenuit en bekeek deze aandachtig. Ik wierp nog een snelle blik om me heen, alsof ik iets gemist kon hebben en liep met een opgeheven hoofd naar de toonbank.

De jongen met het blauwe haar deed een stap opzij. Ik voelde zijn blik op me branden, maar ik hield mijn ogen gericht op de man met de snor.

“Wordt dit ‘m?’ vroeg de man met de snor.

Ik knikte en drukte mijn droge lippen op elkaar. Terwijl ik mijn telefoon uit mijn jaszak haalde, voelde ik de jongen nog steeds staren. Ik betaalde, bedankte en liep richting de deur.

Een rilling ging door me heen toen ik een stem hoorde.

“Speel je iets?”

Ik draaide me om en schraapte mijn keel.

“Sorry?”

Pas toen keek ik hem recht aan. Hij droeg een T-shirt van een band die ik niet kende, een paar tattoos bedekten zijn bruine armen en op zijn neus rustte een zwarte bril.

Hij deed een stap dichterbij. "Speel je iets?" vroeg hij, terwijl hij zijn vingers langs een denkbeeldige gitaar liet glijden.

“Niet echt.” Ik haalde mijn schouders, mijn blik meer naar de grond gericht. “Ik heb mijn gitaar al jaren niet aangeraakt.”

“Ha! Ik wist het!” riep de jongen en wees lachend naar mij. “Ik zei het toch, Ruud?”

“We zijn in een platenwinkel,” mompelde ik. “Komen hier niet vaker... uh, muzikanten?”

De man met de snor, Ruud blijkbaar, schudde lachend zijn hoofd.

“Ok ja goed punt,” zei de jongen. Zijn grijns verdween even kort. “We hebben een gitarist nodig voor onze band. Dus wat zeg je ervan?”

“Oh wat voor muziek maken jullie?”

“We zijn Pop-punk!”

“Cool-”

“Hij zoekt al maanden naar een gitarist,” bromde Ruud. Ik wist niet zeker of dat een goed of een slecht teken was.

“Hey, je hoeft niet hé,” zei de jongen en legde een hand op mijn schouder. “Maar het zou wel héél cool zijn.”

Ik voelde de blikken van beide mannen op mij rusten. Alleen de achtergrond muziek doorbrak de stilte.

Ik had altijd houvast gevonden in het kiezen voor Nee. Nee, voelde veilig en onveranderlijk. Nee betekende geen opvolging van keuzes die erna gemaakt moesten worden. Maar net toen de N over mijn lippen kwam, hield ik mezelf tegen. Wat had Nee me dusver eigenlijk gebracht?

“Ja” zei ik schor, alsof het woord vast zat in me keel en ik het er net uit had gebraakt.

“Ja?”

Ik kuchte in mijn vuist.

“Ja, ik wil wel in je band.”

Zijn gezicht veranderde van een frons naar een brede glimlach. Hij maakte een klein sprongetje in de lucht, zijn bril schuin op zijn neus geschoven. Met een snelle beweging zette hij hem weer recht.

Ik voelde een glimlach op mijn gezicht verschijnen die ik maar met moeite kon onderdrukken.

“Dit gaat zo vet worden! Ik beloof je, Black Day is het enige wat op de radio zal horen volgend jaar!” Hij spreidde zijn armen wijd, alsof hij al op het podium stond.

“Black Day?”

“De bandnaam!”

Ik forceerde dit keer een glimlach en keek naar Ruud, die weer zijn lachend hoofd schudde.

Black Day. Als in Green Day? Maar dan meer emo, dacht ik, terwijl de jongen een lading aan informatie over me uitstortte.

Ik moest hem onderbreken. “Wie ben je eigenlijk?”

“Oh ja sorry!” Hij legde een hand op zijn borst. “Ik ben James!”

Ik verwachtte die dag niet dat ik naar de winkel zou gaan en al helemaal niet dat ik eruit zou lopen met James. Ik voelde een mix van opwindning en spanning. Waar was ik aan begonnen? Een band? Waar dan? En bovenal, met wie? Voor ik deze vragen kon stellen aan James, die inmiddels zijn jas had aangetrokken en mij naar buiten volgde, begon hij uitvoerig de geschiedenis van zijn band uit te leggen.

“Dus ik zei tegen hem: *‘Een muzikant heeft toch niet altijd bladmuziek nodig!’* En hij zei: *‘Bemoei je er niet mee!’* En toen deed ik dit!” James sloeg zijn vuist in de lucht.

“Echt?” vroeg ik op een sarcastische toon.

“Misschien dat laatste niet.” Een lichte grijns verscheen op zijn gezicht. “Maar de rest wel! Snap je mijn punt? Je moet wel bij elkaar passen, anders werkt het niet.” James maakte weer een grote beweging met zijn armen, alsof hij bang was dat ik anders niet zou begrijpen wat hij bedoelde.

“En er was ook een gozer die altijd zijn vriendin meenam die dan tussendoor memes op haar telefoon liet zien, terwijl we aan het overleggen waren. Vet irritant.”

Ik vroeg me af wat James ervan overtuigde dat ik zo anders zou zijn, maar ik hield deze gedachte voor me.

In de tien minuten die we liepen, werd het me langzaam duidelijk: James’ band bestond op dit moment alleen uit hemzelf en mij.

“Dus, we hebben nog andere bandleden nodig.”

“Hoe... hoe wil je- ik bedoel hoe gaan we dit doen dan? Bandleden vallen niet zomaar uit de lucht.”

“Exact! Daarom gaan we mensen aanspreken.”

“Aanspreken? Zomaar mensen?”

“Ja en nee. Vaak zie je het aan mensen. De kleding, het haar, of ze stinken of niet. Mijn drummer stonk altijd, maar ja, die moest ook zoveel slaan.” James spande overdreven zijn armspieren en keek me lachend aan. “Hij had wel gigantische armen. Net de hulk die man.”

Ik glimlachte. Mijn wangen voelden strak, alsof ze deze beweging een tijd niet hadden gemaakt.

Ik kon de gedachte niet loslaten dat, als het voor James al een onmogelijke taak was om bandleden te vinden, het mij al helemaal niet zou lukken. Waarom deed ik er ook aan mee, zei een stem in ’n hoofd. Het gaat waarschijnlijk toch mislukken, toch nergens heen.

"Dus uhm... Ik zie je dan later?" mompelde ik in mijn sjaal, mijn blik gericht op mijn kat die voor het raam zat te gluren.

"Jazeker!"

Ik liep verder, maar James liep nog steeds naast me.

"James?" Ik keek om.

"Oh Ja! Later. Ik snap 'm. Sorry." Hij grijnsde. "Bel me wanneer je iemand hebt gevonden."

Ik knikte. James zwaaide uitbundig en verdween uit het zicht.

Ik had mijn toevlucht gevonden in de bibliotheek. In het café dronk ik een latte en bekeek de mensen die voorbij liepen. Gezinnen met kinderen, een oudere man die stevig op zijn stok leunde en een vrouw op hoge, glanzende hakken. Het intrigeerde me. Wat zou er in hun leven omgaan? Zouden ze misschien ook ongelukkig zijn, maar gelukkig lijken?

Na een tijdje mensen te hebben geobserveerd, wilde ik in plaats daarvan wat boeken bekijken. Ik liet mijn vinger langs de boekruggen gaan terwijl ik ze één voor één scande. Halverwege de rij bleef ik hangen. Door een kleine opening tussen de boeken zag ik iemand staan. Voorzichtig trok ik een boek uit de kast en gluurde naar de overkant.

Daar stond een meisje. Ze bladerde rustig door een boek en zette die daarna op de kar naast haar. Op haar T-shirt stond een naamkaartje met 'Triss' vastgespeld.

Ik knipperde en keek opnieuw. Mijn blik richtte zich nogmaals op haar T-shirt. AC/DC? Een band T-shirt! Hoe was het mogelijk?

Mijn hart bonkte.

Ze keek kort even op. Snel draaide ik me weer om. Uit een impuls sloeg ik mezelf in mijn gezicht. *Als Ja zeggen in de platenzaak zo makkelijk was, waarom zou ik het niet nog eens proberen?* Ik ademde langzaam uit en draaide me vlug om.

"Kan ik je helpen?"

Ik maakte een klein sprongetje.

"Oh sorry! Liet ik je schrikken?"

"Nee. Nee. Sorry!"

Ze glimlachte lichtjes tot haar ogen zich op het boek in mijn hand richtten.

"Ik had niet verwacht dat jij het type daarvoor was," lachte ze. "Maar ik oordeel niet. Ieder zijn ding natuurlijk. Rijd je paard?"

"Nee?" snauwde ik, tot mijn eigen verbazing.

Mijn blik schoot naar de kaft van het boek dat ik vast hield. Twee paarden stonden vrolijk in een groen veld, terwijl tussen hen in een vrouw in een aparte houding stond. Haar armen gespreid, één been in de lucht en haar ogen gesloten. De titel las: *'Paarden en Pony Yoga, Eerste Editie.'*

Ik sloeg een hand voor mijn mond. Het liefste wilde ik verdwijnen. Of terug in de tijd reizen zodat dit moment nooit zou hebben plaatsgevonden.

Ik lachte nerveus en schoof het boek weer vlug in de kast en deed alsof er niets was gebeurd.

“Speel je in een band? Of eigenlijk bedoel ik, zou je dat willen?” Ik slikte. “Mijn band en ik zoeken bandleden.”

“Ah, nee sorry ik speel geen instrumenten.”

“Jammer. Maar bedankt!”

“Geen probleem!”

Terwijl ze zich omdraaide en langzaam verdween tussen de rijen boeken, voelde ik mijn gezicht gloeien. Ik schaamde mij niet meer. Maar wat was het dan wel? Het voelde alsof iemand me een stuk van de allerlekkerste chocolade gaf, of alsof ik een berg had beklommen en eindelijk weer beneden stond.

Kort nadat ik de bibliotheek had verlaten, belde ik James om te vertellen over mijn blunder. Zijn grootste interesse ging uit naar het mysterie of het boek ‘Paarden en Pony yoga’ betekende dat je samen met de paarden en pony’s yoga doet, of dat zij dat zelf doen.

Op een ochtend die ik al bijna een middag kon noemen voelde alles weer zwaar. Alsof er stenen aan mijn handen en voeten waren vastgemaakt en ik ze met me mee moest slepen. Mijn hoofd vulde zat vol met vragen. Maar ik dacht ook aan de band. We moesten ten slotte nog iemand vinden.

Een tijdje terug had ik bedacht dat ik een sport moest gaan doen. Of nou ja, dat vertelden al die artikelen over *tien dingen die je moet doen om een gelukkig leven te leiden*. Maar hoe begin je een sport als je er nog nooit eerder een hebt gedaan? Blijkbaar is het vrij simpel: de sport doen. Dus begon ik met schermen. Je weet wel, die sport met die dunne zwaarden (floretten) en maskers waardoor je eruitziet als een gigantische vlieg.

Enkele verbaasde gezichten vanaf de zijlijn keken me aan toen ik binnenliep. De zure lucht van de zaal en het felle licht vulden de ruimte, samen met het gekletter van zwaarden en het schuren van schoenen over de vloer.

Uit mijn ooghoeken zag ik haar al. Priya. Bolle wangen, lang zwart haar vastgezet met een roze scrunchie. Lachend zat ze naast haar vriendin.

Een paar weken geleden had ik gehoord over haar vele hobby’s, waaronder drummen. Mijn missie voor vandaag stond vast.

Na een hele tijd Priya vanaf de kant te hebben begluurd en mezelf moed ingesproken te hebben, liep ik langs de banken. Langzaam naderde ik Priya en haar vriendin.

“Hoi... Klopt het dat je drumt?” Ik haalde een hand door mijn haar.

Priya keek op en glimlachte half. “Klopt.”

“Top!” Ik lachte ongemakkelijk. “Zou je misschien bij onze band willen?”

Priya’s vriendin grinnikte zacht. Priya en zij keken elkaar even kort aan voor ze op stond.

“Als jij me verslaat. Dan speel ik een keer mee.” Vervolgens zette ze met een snelle beweging haar helm op.

Ik schoot in de lach, maar stopte toen ik besepte dat zij zelf niet lachte.

“Ik? Jou!”

“Ja, kom op!”

We namen onze posities in en begonnen. Priya schoot naar voren, ik deinsde achteruit. Punt na punt scoorde ze, terwijl ik vooral bezig was met afweren.

“Kom op raak me maar!” riep ze en wuifde uitdagend met haar floret.

Mijn hart klopte zo snel, dat ik mezelf lichtjes op en neer voelde bewegen op de momenten dat ik stilstond.

We tikten onze floretten weer een aantal keer tegen elkaar. Ik weerde Priya's aanval af.

“Kom maar!”

Ik bevroor.

Ze zette haar masker af en liep naar me toe. Mijn masker bleef op.

“Je kan me kunnen raken! Je had een kans!”

“Het spijt me-”

“Je hoeft geen sorry te zeggen,” zei ze terwijl ze het zweet van haar voorhoofd veegde. “Ben je oké?”

“Ja... De regels- ik- ik weet niet meer wanneer ik hoor te slaan.” Mijn schouders voelden gespannen.

“Je moet niet te veel nadenken. Ik zie je nadenken als je speelt. Laat het los; vergeet de regels even. Het enige wat er nu telt is dat jij me raakt, probeer daar op te focussen.”

Niet te veel nadenken? Maar hoe dacht je niet te veel na over niet te veel nadenken?

“Ik weet niet hoe ik dat moet doen,” zei ik plotseling. Mijn hart klopte weer sneller. “Ik denk niet dat ik dit kan eigenlijk. Ik uhm... Ik ben hier niet geschikt voor.”

“Niemand is altijd helemaal zeker van zichzelf. Het belangrijkste is dat je door blijft gaan totdat je het wel bent.”

Ze zette haar masker weer op en sloeg één keer op mijn helm met haar floret.

“Als je er niet in gelooft dat je kunt scoren, zal je ook niet scoren.”

We begonnen opnieuw. Ik probeerde me te focussen. Na veel pareren en schijnbewegingen schoot Priya plotseling achteruit. Ik zag mijn kans en raakte haar net op tijd. Er klonk een piep en het schermje kleurde groen.

Priya maakte een klein sprongetje, stak haar duim op en schreeuwde door haar masker heen: “Ik zei toch dat je het kon!”

Ik zette mijn masker af en zuchtte diep. Ondanks mijn handen nat voelde van het zweet en de lichte pijn in mijn linkerbeen, voelde ik me rustig.

Even later zaten we samen aan de zijkant van de zaal. Priya brak een proteinbar doormidden en gaf me de helft.

“Je verdedigde goed, ” zei ze droog en nam een slok uit haar fles water.

Ik haalde mijn schouders op.

“Hey, niet zo doen. Geloof me maar, je doet het goed hoor.”

“Ik heb nog geen een keer gewonnen”

“Dat komt wel!”

“Dus... vertel me eens over die band van je.”

Vandaag was dé dag, dacht ik. Ik dook ik de hoek om. Mijn voetstappen galmden door gang door, mijn gitaartas bungelend op mijn rug. 389, 390 en toen 391. Ik duwde de deur open en daar waren ze. Priya achter haar drums, James die zachtjes aan zijn gitaar pingelde. Een korte jongen met bruin haar dat tot zijn schouders hing, zat op een bank in de hoek bij de deur, zijn basgitaar rustte op zijn schoot.

“Sorry dat ik te laat ben, jongens.”

“Geen probleem!” zei James nuchter. Priya zwaaide met haar drumstok. Ik knikte terug.

“Dit is... uhm, ja... wat is je naam ook alweer?” vroeg James aan de jongen, een lichte grijns op zijn gezicht.

Op de achtergrond klonken de rommelige slagen van Priya, die een vaag ritme uitprobeerde.

De jongen op de bank kwam overeind en we schudden elkaar de hand, zijn lach licht en ontspannen.

“Bas.” Hij wendde zicht tot James. “En ja, heel leuk. Bas speelt de bas. Nou, hebben we dat ook weer gehad.”

Ik lachte krampachtig en hoorde James zachtjes grinniken terwijl ik mijn gitaar uit mijn hoes haalde.

Priya stelde een nummer voor dat we konden spelen, maar Bas vond daarvan de baslijn te ingewikkeld. Toen stelde ik een ander nummer voor, maar James was het er totaal niet mee eens, omdat het niet punk genoeg zou zijn. Maar we moesten ergens beginnen.

Priya tikte af en de band begon. De bas speelde allerlei noten, de gitaar viel in een snelle solo, en de drums werden op elke mogelijke manier geslagen. James’ stem was nauwelijks aanwezig hoorbaar door de muziek heen. Ik wist niet eens of ik het muziek kon noemen. Het deed me denken aan het geluid wanneer de bovenburen aan het boren waren en mijn kat tegelijk hard ging krijsen.

Ik speelde mijn achtergrond akkoorden en keek naar bende die we maakten. Ik maakte met niemand oogcontact; ieders ogen waren gericht op hun eigen instrument.

“Stop!” schreeuwde ik toen we het tweede couplet naderden. Priya hoorde me niet meteen en drumde nog een paar seconden door. Haar lange haar hing verwilderd voor haar ogen toen ze uiteindelijk stopte.

Alle ogen waren op mij gericht. Mijn adem stakte voor ik sprak.

“Uhm, ja, wat zal ik zeggen. Het was uhm...”

Hun ongelovige blikken zeiden genoeg; ze hadden werkelijk geen idee wat ik zou kunnen zeggen.

“James, is je gitaar eigenlijk gestemd?”

“Ik had hem gister nog gestemd.”

Bas rolde met zijn ogen. “Je hoort hem opnieuw te stemmen.”

James haalde zijn schouders op en slenterde naar zijn stemapparaat.

“Bas, ik denk dat we allebei een ander ritme spelen”

Bas kneep zijn ogen samen, vol ongeloof. Vervolgens liep ik naar Priya.

“Priya, je speelt heel energiek.”

Priya lachte breed.

“Maar je bent aan het overplayen. Je hoeft niet gebruik te maken van je gehele drumset!”

“Got it.” zei Priya met een beschaamde lach.

Toen we de aanpassingen hadden toegepast, probeerden we het opnieuw. Het klonk al veel beter, maar nog steeds was het niet geweldig. Hoe langer we oefenden, hoe killer de sfeer werd. Eerst werd er nog gelachen om een fout, uiteindelijk zeiden we niks meer. Het voelde alsof we samen vastzaten en wanhopig zochten naar een verklaring waarom iets wat eerst zo'n goed idee leek, nu zo ongelooflijk zinloos aanvoelde.

“Ik denk echt dat als James geen gitaar speelt in het begin het beter klinkt,” zei Priya, die uitgestrekt op de bank hing met haar hand op haar voorhoofd. Bas leunde met gesloten ogen tegen de andere leuning.

“Dat zei je net ook al. Ik doe mijn best!” zei James, terwijl hij een Snickers naar binnen werkte.

Priya rolde haar ogen. “Je moet meer oefenen. Ik denk als je-”

“Priya, ik snap het al oké. Je bent zelf niet eens zo geweldig.”

“Nou, bedankt! Wat vind jij?” vroeg ze, wijzend naar mij.

Ik wreef in mijn oog. “Weet ik veel.”

“Zeg!” zei Priya.

“Laat hem toch,” zei James fel.

Tot mijn verbazing sprak ik; “Je mist soms die beat wanneer het refrein begint en ik raak ervan in de war en ik denk dat dat het punt is dat het uit elkaar valt.”

“Jeez, Ik had niet verwacht dat ik zo slecht zou zijn. Ik ben nooit slecht in iets.” Het laatste mompelde ze.

“We moeten allemaal oefenen,” zei Bas droog. “Ik speel zelf ook shit.” Zijn armen over elkaar.

Ik keek naar Bas, “En wat vind je van mij, Bas? Ben ik al net zo goed Van Halen en Jimi Hendrix?” vroeg ik lachend.

Hij lachte terug, “Hou mij hier alsjeblieft buiten. Ik doe niet mee met jullie depressiviteit.”

We zaten uiteindelijk een half uur opgepropt naast elkaar op de bank.

James vulde de stilte.

“Wat als dit een slecht idee was?”

“Dat denk ik wel vaker over keuzes die ik maak,” zei Bas lachend. “Maar vaak pakt het uiteindelijk wel goed uit, dus ik blijf ze maken.”

We zijn ook pas net begonnen, dacht ik.

Er was weer een stilte. James' woorden bleven hangen in de al grijze sfeer die er hing. Iets in mij had nog hoop dat we deze band konden laten werken, maar een deel van de oude ik stond ook klaar om mijn spullen te pakken en te vertrekken.

Ik scrolde op mijn telefoon door verschillende concerten van bands die binnenkort zouden komen. Zij hadden het echt gemaakt, dacht ik. Ik voelde de blik van Bas over mijn schouder.

“Ik heb het!”

Plotseling stond ik op en riep: “We gaan naar een concert! We hebben teambonding nodig, jongens!”

Nog geen paar uur later stonden we midden in een zee van mensen. De eerste akkoorden galmden door de zaal, rustig en voorspelbaar. Bas zwaaide met één arm in de lucht. Langzaam veranderde de rust naar een sneller tempo. De menigte zong hard mee en hoofden gingen op en neer op de beat.

Priya en ik wisselden een korte blik uit. Alsof we van elkaar even moesten bevestigen of we hetzelfde zagen en dat we niet aan het dromen waren.

De muziek bereikte langzaam een hoogtepunt en barstte uiteindelijk los in een golf van akkoorden. Lichten in verscheidene kleuren schoten door de zaal. Een golf van energie ging door me heen. We werden meegenomen en het leek alsof er niks was wat we er tegen konden doen.

De zanger schreeuwde, en wij schreeuwden terug. De drums dreunden en wij sprongen op het ritme. Gitaarmelodieën vulden de zaal en ik kon niks anders doen dan me laten gaan.

Toen het nummer eindigde, stonden Bas, Priya, James en ik hijgend en zwetend tegenover elkaar. We lachten, sloegen onze armen om elkaar heen. We waren samen één. Pas toen begreep ik het. Dit is hoe oprecht geluk hoorde te voelen. Voor iedereen is het iets anders, maar voor mij was het dit.

Op mijn slechte dagen denk ik terug aan de momenten met Priya, Bas en James, en herinner ik mezelf eraan dat de pijn die ik dan voel niet blijvend is, ondanks dat het op dat moment wel zo zal voelen. Toen ik mij open stelde voor het onbekende vond ik geluk: de pleisters voor mijn wonden en de warmte voor mijn eenzame hart.